

Vi s-a întâmplat să spargeți un ou și să găsiți două gălbenușuri...?

N-am mai vorbit cu ea de aproape o jumătate de an. Când am deschis calculatorul mă aștepta cuminte un e-mail cu ceva poze; de la Ioana, una din absolventele Școlii de Artă, clasa de „tehnică și artă fotografică” la care mi-s profesor, împreună cu soția mea, în aceeași „calitate” autenticată. Ioana mi-a trimis două „peisaje” de care era mândră și ar fi vrut să fiu la fel. Foarte bune, ceva ce în calificativul spontan s-ar fi putut numi „foarte mișto”, un limbaj neconvențional dar care are o nuanță amicală. „Vă mulțumesc, zice, știam că sunt bune, vă plac?”... „Da, ai început să-ți cunoști aparatul, iar el să te iubească”... „Nu e tot ăla, am primit unul nou, un 5 D Mark II, poate că ... am îmbătrânit puțin”...

Peste alte câteva zile, îi scriu: „Ioana, te rog să faci un preț vechiului tău aparat, Canon 5 D, și să îl dai în rate unui elev de-al meu, mai sărac”... „Bine, zice, vi-l dau dvs. și faceți ce vreți cu el”... „Il dau unuia care merită, zic”... „Da, e cel mai bine”...

Habar nu aveți ce înseamnă să faci bine cuiva; e greu și răscolitor să-mi departajez elevii pe care îi iubesc deopotrivă. Trăim împreună aproape un an plin de sentimente, stângăcii, greșeli și reușite, cunoscându-ne adâncul sufletului, eu ca profesor, ei ca elevi, fiecare dorind cu multă sinceritate mai binele și mai multul. E greu. E greu. Insomnie. Gânduri.

M-am hotărât: „5 D-ul” îl dau lui Dan, un absolvent care locuiește în Galați. Merită, pentru că aparatul lui, un „500 D”, Canon, i-a cedat supremația ca în reclama cu bateriile Duracel: Dan a devenit mai deștept decât aparatul său și este acum într-un impas. Ar fi o șansă pentru el să se dezvolte; nu mai este „începător” (o parte dintre fotografi (?)) care vor să fie „importanți” exprimă tâmpit „entry level”)...

Il sun, îi spun, și se bucură de parcă l-aș fi invitat la o ciorbă de găină „de curte” făcută de soacra mea care e din Tecuci. Zic: „ai de la Ioana, cadou, fostul ei aparat, dar, dă-mi aparatul tău pentru cineva care e la început”... „răspunde: „O.K.”. Sec, modern, internațional, tipizat și inform! Ca contemporanii noștri care „vorbește” la fel! Apoi îi cade fișa; i se schimbă vocea, zice „nu mai dorm la noapte ... nu-mi vine să cred până nu-l am ... ce ... cum ... ăăă ... cum ... adică ... eu ... mie”...

Mihai, un alt elev din această promoție, mă sună, ocazional și ... tradițional. „Domnule profesor, mâine, Oana, colega noastră, e ziua ei ... Sâmbătă ... E 13 ... Să-i spunem la mulți ani! ... Baftă!”...

Zic: „am o idee, aș vrea să-i dăm cadou un 500 D, cu accesorii ... ar fi ca dintr-un ou cu două gălbenușuri”... „Care gălbenușuri ... vă vorbeam de Oana”... „Bine, lasă, Mihai, mă gândeam... Aparatul e la Galați” ... „Mă duc eu după el, iau acceleratul și mă întorc tot azi ... e ziua ei, îi dau și eu un obiectiv. Și un parasolar pe care mi l-a dăruit Iulică. Să fie!”... Zic: „îți dau eu bani de tren”... „Nici vorbă, plec”, zice...

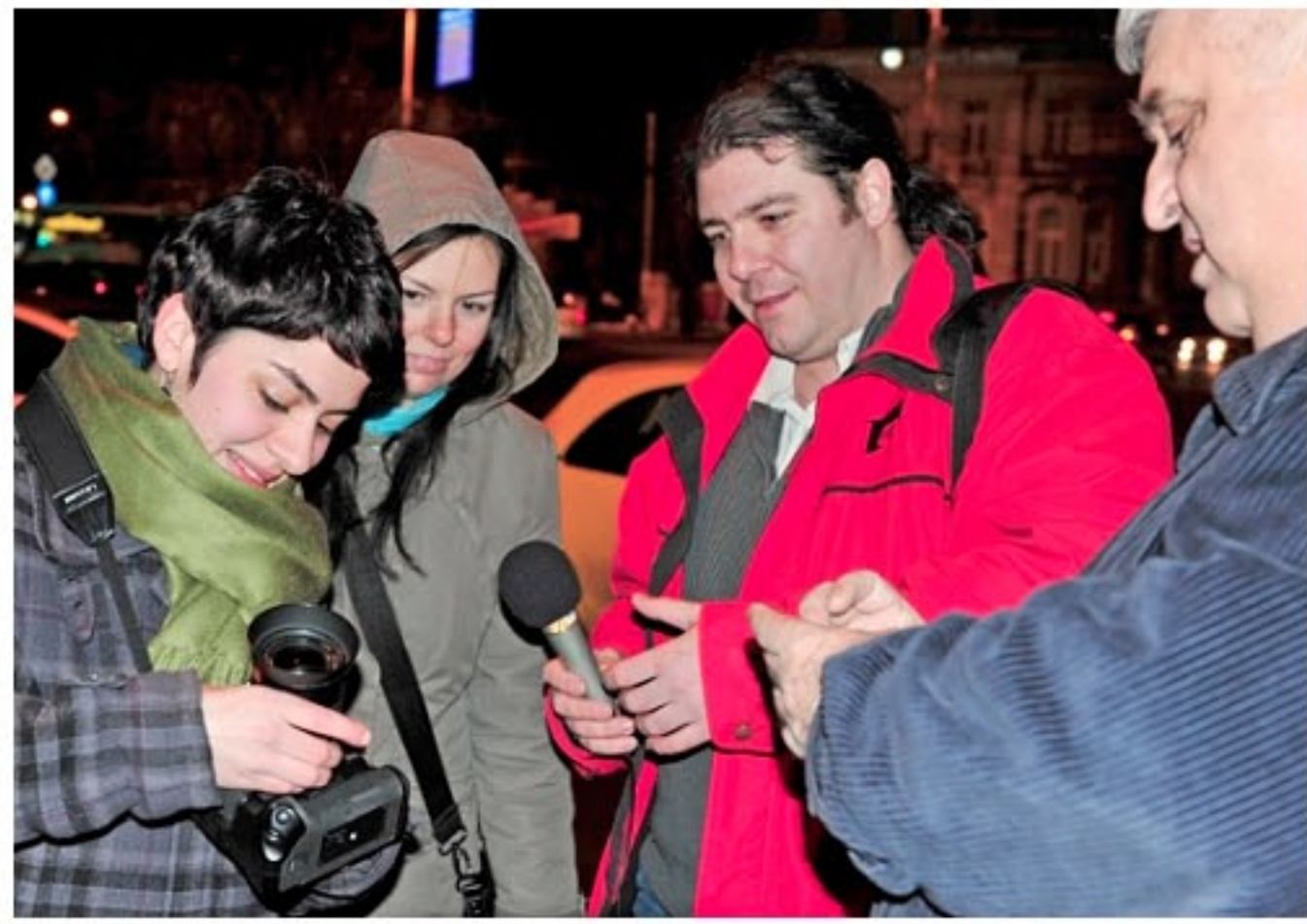
Sun la Galați; Dan aproape că leșină; „nu este adevărat, domnule profesor ... Mă duc la gară. Cum îl recunosc?”... „Ține în dinți un 5 D fără prospect! Și patru baterii, și grip ... și ...” zic.

Mă sună Dan: „am 5-ul de gât. Mă simt de parcă am venit din armată ... mă simt bărbat ... Mâine mă plimb prin oraș ... la fotografiile mele ... Aia știau de 500 ... A venit la mine o zână ... O iau de la început ...”

Mihai s-a întors de la Galați împreună cu 500-tele D! Toni și Alexandra, Mihai, eu și Mihaela, aranjăm o întâlnire de taină, cu Oana, în aceeași zi, noaptea, 13 martie, în fața la „A.S.E.”. Încă nu știe nimic. Nu bănuie.

Vine. E uimită. Devine poză. Color. Parcă ar fi împlinit 5 ani și nu 25! E mică, e minionă, „jumătate de buletin”, dar „înfiptă” și hotărâtă „să facă ceva”. Se chinuie mai demult căci nu „are cu ce!” Face poze „pe film”, cu un aparat-muzeu. Cum ați merge dvs. la Monte Carlo cu un Trabant din programul „rabla!” Oana.

Fiecare îi dă câte ceva: Toni, prospecte, Alexandra un grip, Mihaela, o geantă foto, Mihai, un obiectiv 18/55, iar eu, în final, scot din buzunar iepurașul în pielea goală: un aparat digital Canon 500 D! Oana crede că s-a făcut o groapă sub ea (oricum, după iarna asta, real, sunt peste tot, pe șosea, pe trotuar, în legăturile dintre oameni etc.). O cotropim și nu mai are nici mâini, nici glas, doar în ochi i-a rămas scris cu alb: FOTO!

Facem poze cu un Nikon D 700, la I.S.O. maxim! Fără flash! Adică, profesional; e al lui Toni care este aproape absolvent și este „șeful” promoției 2009-2010! A cumpărat nikonul de trei zile și va plăti la el vreo cinci ani! Știe și nevasta lui de treaba asta. Toni. Dacă nu venea la Școală nu avea datorii și trăia fericit (?), anonim și fără „fotografie”. Ar fi adormit pe la zece noaptea, în timpul unor crime la O.T.V. A doua zi, ar fi jucat șah în parc, sorbind o jumătate de votcă dintr-o sticlă de plastic (!?). Ce viață de bărbat ar fi avut; ar fi devenit la fel ca băutura lui: puturos, cirotic, dar tare și, mai ales, fals, ca alcoolul aspru din licoare. După aia, ar fi privit lumea „soft!” Ar fi plătit cu zgârcenie un fotograf mărunț ca să facă poze, proaste, la nunta lui!

Oana devine statuie! Apoi plânge. „Nu pot să cred, zice... doamne ... e al meu ... abia mi-a dat cineva bani să-mi plătesc taxa la școală ... de aparat, nuuuuu, eu ce să fac...?”

„Poze, zic, ai dat de naiba, acum chiar trebuie să faci și fotografii ... dracu te-a pus să vii la Școala de Artă ...! Acum ai cu ce”...

Pupături; Oana tremură și noi toți suntem fleacșă. Ce puțin ne trebuie nouă să fim mulțumiți că am făcut ceva, ceva pentru altul. Sau alta. Fără „recunoștință”, doar așa, ca colegi (cacofonie permisă; ar fi fost penibil să scriu „ca și colegi” așa cum, cei mai mulți, prețioși, stâlcesc biata limbă română făcând greșeli lexicale mai mari decât cacofonia!)

Imi vine în minte povestea oului ciudat și real; Ioana mi-a dat cadou un „5 D”, care a devenit un ou cu două gălbenușuri: aparatul Ioanei i l-am dat lui Dan de la care am luat aparatul lui pe care i l-am dăruit Oanei, de ziua ei, împreună cu Mihaela, Alexandra, Mihai și Toni.

Heiii, „Punguța cu doi bani” a lui Creangă ... O citeam când eram copil. Acum am devenit găină!

Domnilor, dvs. care citiți aceste rânduri, sunteți invitații mei. Toți. Vă invit, de-o pildă, la o țuică, în timp ce eu vă pregătesc o omletă cu ceapă verde și slănină ardelenescă, prăjită în unt, la foc moale, și mămăligă. Cum s-or numi toate astea în cuvinte englezești așa cum e azi cul printre fotografiile care semneză cu aplomb: „photo by...”?

Vă invit la o omletă țărănească! Poate aveți noroc de un ou cu două gălbenușuri. Gestul contează!

